

Bayer Zsolt: Tizenegyedik szín IV.

2011 március 09. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Aztán a csüggedés önálló életre kel. Függetleníti magát a csüggedésktől, s így válik felismerhetetlenné, láthatatlan létezővé. Sok-sok ezer esztendőn át a csüggedés, a fájdalom, a szenvedés bennünk élt. Éreztük, értettük, tudtunk róla. Viszonyunk volt vele.

„Im itt a szenvedés belül,
ám ott kívül a magyarázat.
Sebed a világ – ég, hevül
s te lelkedet érzed, a lázat.
Rab vagy, amíg a szíved lázad –
úgy szabadulsz, ha kényedül
nem raksz magadnak olyan házat,
melybe háziúr települ.”

Nem fogadtuk meg József Attila *Eszmélet* című versében bűvö tanácsát. És senkiét sem. Felmondtuk lelkünk legmegbízhatóbb albérlőjének, a szenvedésnek. Elzavartuk, kizavartuk, és háziurat fogadtunk helyébe: önmagunkat. Albérlőnk előt pedig szégyelltük magunkat, lelkiismeret-furdalásunk lett, hát azt tettük, ami a legkönnyebb: elfelejtettük őt. S most? Im, ott a szenvedés kívül, és nincsen magyarázat.

Nem is mi lettünk magányosak. Hanem elzavart, megtagadott, elfelejtett szenvedésünk lett magányos és bosszúálló. És minél inkább tagadjuk őt, annál fertelmesebb bosszút fog állni. És mi nagyon régóta tagadjuk őt. Ez Európa eredendő bűne, ez a kalandorság. „*A nyugati civilizáció kaland*”, szól De Rougemont. A kaland, mint tudjuk, hazard és ideiglenes és megbízhatatlan. A kalandor komolytalan. Minden más kultúrában van valami stabil nagyság. Az, ami itt keletkezett, nem szolid.

Még zseniális embereink is mindig csak rögtönöztek. Mintha csak az lenne jelentékeny, ami elveszett. Költői és festői és gondolkodói és zenei kalandorok. Lehet, hogy *Szlovjennnek* és orosz kortársainak igazuk volt, Európát az exkvizit immoralitás jellemezte. A kalandor improvizál. Tekintet nélkül arra, ami volt és ami van, újat kezd, ami tehetséges és érdekes és izgalmas lehet, de semmi egyéb. (...) Európa a görögöktől kezdve mindig észfantasztá volt. Jung mondja, hogy lezüllésünk egyetlen oka a wissenschaftliche Rationalismus, a szcientifikus ésszerűség. Ész mint rögeszme. Ész mint pszichózis – írta Hamvas Béla az Északi Koronában.

Igen, ezzel kezdődött minden. S mire a nyugati ember elhitte, hogy az éssen kívül nincs semmi sem, mire megtagadta a szenvedést is, új hazugsággal bővült a repertoár: azzal, hogy tudásra sincs szükség.

Látszólag persze éppen az ellenkezőjét valljuk. Az egész életen át tartó tanulást hirdetjük, de ez csak csapda. A hazugság álorcája. Hiszen igazi tudásra, észre, gondolkodásra nincs többé szükség. Csak egyforma vágyakra és egyforma gondolatokra. Illetve gondolatmenetekre. „*Gondolat helyett gondolatmenet*” – éneklí Cseh Tamás, utolsó táltosunk. És mennyire igaza van. A Kelet nem ilyen.

A mongol és kazah puszták felett tágasabb az ég, és egyszeriségében fölöttébb bonyolult a létezés. Odakint, a keleti pusztákban van a status absolutus. Ott él, lakik, lélegzik, kiterjed, körülvesz, s eszedbe juttatja, hogy te nem is vagy. Legalábbis nem úgy vagy. Mert nem te vagy mindenek mértéke, hanem te csak a semminek vagy mértéke. Te csak a hiba vagy a teremtés tökéletes rendszerében. (Félek, Kína lesz az utolsó stáció, Kína, amely most büszkén járja be a nyugati világ fejlődését, s azt hiszi, képes lesz azt összeegyeztetni a status absolutus-szal. Hát nem lesz képes.)

Mi pedig, mint hibák a teremtés tökéletes rendszerében, hosszú és sivár évtizedek óta veszejtjük el keleti lelkünket. Oda vágyunk, a Nyugat kebelére, s riogatjuk magunkat Kompország rémképével. És egyedül a Nyugatra esküszünk irodalmunkban is, mintha nem létezett volna Kelet Népe, mintha nem létezett volna *Németh László*. De azért legnyugatosabb költőnk, Ady is megírta legmagyarabb versét, az őt kajánt. És az a mi elveszett keleti lelkünkől szól.

„*Soha itt Európában a szellemileg érettebbnek szava nem volt, befolyása az idő folyamán egyre csökkent, míg az érettebb elször gyanússá, azután üdözötté, végül a társadalom ellenségévé vált. A történet hűse a tábornok, a dandy, az egyetemi tanár, a bankár, de főként Don Juan.*” Ugyancsak **Hamvas**, az Északi Koronában.

Így nézünk farkasszemet a semmivel, s a semmi soha nem pislant. Mert kinevezte magát örökkévalóságnak. Mi, nyugati emberek pedig loholunk utána.

„Az egyetlen állandó ebben az anarchia-árban az életéhség, ez a dühös és bűszült szenvedély, amely a létért való küzdelemben kifejlődött mohóságból született. Élni most annyit jelent, hogy minél többet. És minél gyorsabban. Prisa de vivir mas – siess, hogy még többet élj” – hogy megint csak Hamvast idézzük az Északi Koronából.

Ez az „alacsony homlokúak” élete. A középszer és az oligofrén apoteózis. A tizenegyedik szín. Határozott és kérlelhetetlen mozdulás a „még több szabadság” sivatagába. Még több szabadság? És még több életöröm és élvezés? És a szenvedés kívülre helyezése, szám?zése, megtagadása. És a rettegés a bosszútól.

„Aktivitás, nyugtalanság, vándorlás, vállalkozások, felfedezések, találmányok, mindig új. Az életval?rök: az eredetiség, a tehetség, az individualitás. Csupa provizórium, szenzáció, meglepetés, csupa tévelygés, mohóság, verseny, desperát extraverzió. Az aktivitásba heccelt ember észbontó hajszája, amelyben az irritált becsvágy ?rjöng az agresszió és a defenzíva bonyolult taktikájában. Végül az egyre növekv? tiltakozás az eszmélet, a tevékenység automatizmusából való felébredés ellen, amelyben a kontemplációt a narkotikum helyettesíti” – ez is Hamvas Béla, Északi Korona.

Így. A többségben is kisebbségi lét. A sarokba rúgott kutya mentalitása, arcunk veszejtése. Önként. Megfelelési kényszerb?l. Mit tudom én, miért. Járjuk, csak járjuk a halálos Korroborit Adynk óta, s már öltünk is gy?lölt szerelmünkben, kétségbeesésünkben, és b?nünkre nincs bocsánat. Nem azért, mert megbocsáthatatlan, hanem azért, mert b?nünk is fegyver miellenünk. Németh László meg így sóhajt fel: „Tetveinkt?l ellepetten, elgyengülve várjuk, hogy mit kezd velünk a más népek sorsa. Valamelyik nagy nép gyarmatbirodalmába olvadunk be? Szomszédaink darabolnak fel, hogy egységüket védjék? Vagy egy internacionalista néptestvériségnek leszünk osztjájai?” – írta Németh László (Kisebbségben). Ez is, az is, amaz is Németh tanár úr. És még mindig vagyunk – ez a csoda. Hiszen már olyan nagyon megértettünk mindenki más, már annyira átértük mindenki más érzékenységét és fájdalmát, hogy önmagunkat csak utálni tanultuk meg. Már azt sem tudjuk, kik vagyunk... De most, a tizenegyedik szín végén másra van szükség. Magyarország magyar meghódítására.

„Magyarország magyar meghódítására minenkünk nem jelszavakat vagy fedezetlen törvényeket kell teremtenünk, hanem egy új magyar szellemet, amely tisztaságával, fölényével és els?ségével veti maga alá a jött-magyarokat” – így Németh László.

Az új magyar szellem pedig nem lehet más, csak szembemenetel a diabolikus er?kkel. Diabolikus: sátáni, ördögi. De tudják, mit jelent a görög szó eredetileg? Azt, hogy szétdobáló. S ez így gyönyör?. Így van benne mélység. A sátáni er?k már szétdobálták a hazánkat, a múltunkat, a hagyományainkat, kapcsolatainkat, összenézéseinket, kultúránkat, nyelvünket. És hajigálják tovább. Naponta.

Az új magyar szellem: összefogás és építés. Sziszifuszi munka lesz. De kisebbnek nem is érdemes nekilátni. Itt az id? megérteni Németh Lászlót. El?ítélet, gy?löködés, harag nélkül. Már régen nem magunk miatt. Az ivadékainkért.

(Vége)

Bayer Zsolt, magyarhirlap.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni győzeletről tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló
